

І ще... Та се ще не втече:
Роскажем иногді колись
Про те, що сніло ся Петрові.
А генеральші чорнобровій
Що снить ся?...

(III.)

Перед Пречистою
Горить лампада у-ночи.
Поклони тяжкії бючи,
Ридала, билась, нечистую,
Огненную сльозу лила.
Вона благала Пресьвятую,
Щоб та їй, щоб та спасла,
Щоб одуріть їй не дала,
Пренепорочная. І всує,
Молитва їй не помогла:
Вона, сердешна, одуріла,
Вона, небога, полюбила
Свого Петра!... І тяжко їй,
Душі негрішній молодій!
Так що-ж робить? Нестало сили!
Сердега разом одуріла.
Та й як його одній, сьвятії
Прожити літа молодії?
Вони ж не вернуть ся!... Як хоч,
А лихо, кажуть, перескоч,
А то задавить. Генеральша
Не перескочила, бо їй
Хотілось жити, молодій!
— „Петрусю! друже мій єдиний!
Моє ти серце! мій ти сину!
Ратуй мене, ратуй, ратуй,
О Матір божая! розкуй
Мою ти душу!” — І ридала,
І батька й матір проклинала,
І все на сьвітї. А Петрусь,
Її єдина дитина,
Гуляв собі пренеповинний
В саду, та арію якусь